

”Julen er den tid, de fleste af os i sammenbragte familier frygter”

Det er noget af en kabale, der skal gå op, når julen involverer dine, mine og vores børn. For hvordan lander man julen lykkeligt for alle parter? **Annika Lillelund Fauli** lærte lektien - på den hårde måde - og skriver her meget ærligt om, hvordan hun fandt frem til den hellige opskrift på en lykkelig sammenbragt jul. Faktisk skulle der kun ét enkelt telefonopkald til. Til ekskonen.

AF ANNIKA LILLELUND FAULI. FOTO: DIANNA NILSSON.

Så er det ved at være den tid igen. Den tid, de fleste af os i sammenbragte familier frygter. Alle hanker op i sig selv og gør deres bedste for at komme helskindet igennem juledagene. Rigtigt mange føler sorgen komme snigende i en eller anden afskygning – sorg over ikke at skulle se børnene eller sorg over at overvære børnenes afsavn ved at skulle undvære den anden forælder. Der findes ikke én rigtig løsning, og guderne skal vide, at vi hos os har talt alle mulige og umulige løsninger igennem. Men nu har jeg en forhåbning om, at koden er knækket. Takket være min kærestes ekskone blev jeg mindet om, hvad julen handler om.

Deres måde - eller min måde

Hos os er det nu syvende gang, vi skal forholde os til julen. Da jeg mødte min kæreste, gik der nogle år, hvor det egentlig var ret

naturligt, at jeg ikke skulle holde jul med ham og hans tre børn. Jeg bragte ikke børn med mig ind i forholdet, så derfor var det oplagt, at det var hans børns behov først. Min kæreste har nu været fraskilt i en del år, og han og hans ekskone har et ret enestående forhold. Sammen holder de jul og fødselsdage for børnene og har gjort det, siden de blev skilt. Det gjorde de også efter, jeg var kommet ind i familien. Men efter et par år

MIN JUL - NY SERIE

I de følgende uger kan du møde Rushy Rashid, som skriver om første juleaften med sin pakistanske faster og tv-kokken Anne Hjernøe, som skriver om at holde jul i hhv. Vermont og Argentina.

kunne jeg mærke, at det var rigtigt svært for mig at sende ham af sted for at holde jul med den "gamle familie". Han kunne godt forstå mig, og sagde, at det jo efterhånden også var underligt for ham, at jeg ikke var der. Han inviterede mig derfor med til jul flere gange. Men jeg kunne ikke rigtigt overskue det. I deres familie er der jo masser af etablerede traditioner, og jeg kunne ikke finde ud af at give slip på mit eget for at deltage i noget, jeg måske ikke engang syntes, var den rigtige måde at holde jul på. At skulle forholde mig til *deres* traditioner, *deres* børns julelys i øjnene. Det var bare for hårdt. Og på en eller anden måde fik jeg malet mig selv op i et hjørne ved at sige nej tak i et par år. Jeg ville ikke deltage, men jeg var alligevel dybt ulykkelig over deres valg om at holde jul sammen. Jeg gik endda så langt som at insistere på, at min kæreste og jeg ikke

Egentlig syntes Annika Lillelund Fauli, at hun havde ret til at etablere sine egne juletraditioner, at børn og forældre måtte deles op. Men så talte hun med sin mands ekskone... og blev meget klogere. Her er hun med sin mand, Søren Fauli, deres datter, Daimi, og Søren 13-årige søn, Laurits.

skulle give hinanden julegaver. Jeg sagde, at jeg ville købe en julegave til ham, når jeg fik lov at se ham pakke den op. Virkelig tarvligt, for jeg var jo inviteret. Åh altså.

Et fælles barn gør en forskel – gør det ikke?

Så skete det, at jeg blev gravid. Vi skulle have vores første barn sammen. Og i mit hoved betød det, at nogle ting dermed skulle ændre sig. Når man har et barn sammen, bor sammen og vasker hinandens sure sokker, holder man da jul sammen, gør man ikke? Min kæreste og jeg talte om det og blev enige om, at det skulle ændre sig, når vores barn kom til verden. Eller jeg fik ham nok nærmere presset til at give udtryk for, at det var en god ide at ændre på julen. For han var jo selvfølgelig splittet mellem mine ønsker og sine børns. Vores bedste forslag

blev derfor en tredeling for børnene: en jul hos mor, en jul hos far og Annika og en fælles jul med os alle sammen.

Men jeg skulle blive så fælt skuffet. For det, der i mit hoved var en klar aftale med min kæreste, kvalte ham og gjorde ham så uheldig. Han ræsonnerede i helt andre baner, nemlig, at vi skulle passe på, at vores datters fødsel ikke blev lig med, at alt pludselig ændrede sig for de tre andre børn. Måske var det godt set, måske var det bare at udskyde smerten, jeg ved det ikke. Og da han meldte ud, at han syntes, vi skulle vente et år mere med at dele det op, blev jeg så ubeskriveligt ked af det og skuffet. Men på den måde kunne jeg godt forstå ham. Eller jeg respekterede i hvert fald, at han havde det sådan – selvom jeg indvendigt var helt vildt skuffet. I hvert fald forstod jeg argumentet om, at vores lille datter ikke skulle forbindes med,

at alt ændrede sig til det dårligere for de tre andre børn – også selvom alt var ændret for mig. Derfor købte jeg argumentet om at vente til vores lille datters anden jul.

Julepanik

Forrige jul blev derfor tilbragt hos os med hans forældre, hans søster og niece og hans ekskone. Han var blommen i ægget og havde alle sine nærmeste omkring sig i sin egen stue. Og han var godt tilfreds, måske nærmest lykkelig. Flere gange kiggede han på mig med hovedet på skrå og takkede mig med sit blik. Aldrig har vi fået så gode og store julegaver. Og det var en hyggelig aften. Det må jeg erkende. Min kæreste har sidenhen sagt, det var en af de lykkeligste juleaftener, han nogensinde har oplevet! Så gik der endnu et år, og vi nærmede os

Fortsættes næste side

Fortsat fra forrige side

tiden igen. Allerede efter sommerferien sidste år begyndte vi så småt at tale om den kommende jul, og min kæreste panikkede ved hver samtale i bevidstheden om aftalen for vores datters anden jul. Nu skulle julen deles op. Min kæreste og jeg havde længe diskuteret, hvordan det hele skulle gribes an. Han havde talt med sin ekskone, som var klart imod opdelingen. Hun mente, at vi sagtens kunne holde det sammen, og at alle sagtens kunne høres og tilgodeses. Når det kom til stykket, var det faktisk mit og kun mit behov for at prøve at have min lille egen familie helt for mig selv. Jeg havde bare sådan et behov for, at vi etablerede vores egne traditioner. Jeg kunne ikke rigtigt klare at skulle hægte mig på deres jul og bare gøre, som de gør. Ja, det siger måske meget mere om mig end om dem. Og jeg må også indrømme, at jeg kunne blive helt provokeret over alt deres rummelighed. For så var jeg jo den smålige og ikke-rummelige. Pis altså.

Planen resulterer i... stortudende børn

Vi blev enige om, at nu skulle vi præsentere børnene for den berømte tredeling, og inden vi havde set os om, spurgte en af børnene en dag ved aftensmad, hvor vi skulle holde jul i år. Min kæreste fik et meget alvorligt blik og fortalte spagt, at vi havde aftalt, at de skulle holde jul hos mor. På et splitsekund havde vi to stortudende børn på 9 og 12. Den store på 16 syntes egentlig, at det lød helt fint. Jeg prøvede at forklare, at der var mange hensyn og behov at tilgodese, men ligegyldigt hvad jeg sagde, blev deres gråd bare værre og værre. Den ene sagde sågar, og det glemmer jeg aldrig: "Du må jo tænke på, at vi er børn, og julen betyder rigtig, rigtig meget for os".

Min kæreste panikkede fuldstændig, og så skete det utilgivelige. Han vendte sig imod mig og hoppede over på deres vogn. Så på mig med lyn og ild i øjnene, og sagde hårdt: "Vil du ikke forklare børnene, hvorfor det er sådan en god ide at dele julen op?". Og så trøstede han dem og ville ikke tale til mig. Jeg blev så vred og følte mig forrådt som aldrig før. Jeg følte, at vi havde været enige om planen. Og er helt klart af den overbevisning, at de voksne bliver enige om de overordnede linjer i livet, og så fortæller man børnene, hvordan det bliver. Og hvis den ene voksne ombestemmer sig, taler

"Julen er børnenes fest og ikke min", måtte Annika sande...

ANNIKA LILLELUND FAULI, 33 ÅR

Indehaver af Annikatekst.dk - kommunikation og tekstforfatning.

Gift med Søren Fauli, 49, som har tre børn på 10, 13 og 17 år.

Sammen har de Daimi på 2 år.

man med hinanden, INDEN man siger noget nyt til børnene. Så de voksne ligesom fremstår enige og stærke sammen...

Jeg havde ikke i min vildeste fantasi forudset, at så meget had kunne lyse ud af ham. Han kortsluttede fuldstændig og lagde kursen om på stedet. Han kunne ikke klare at skulle såre børnene på den måde. Så jeg blev frosset ud. Så sad de der, to børn og en far, og var ulykkelige over, at onde Annika ville dele deres dejlige jul op! Puha. Jeg var så rasende og fortvivlet, og jeg nåede at tænke, at så kunne de jo bare holde jul, som

de plejede – uden mig! Og så tog jeg mit løbetøj på og løb... ud i mørket. Spurtede! Alt hvad jeg kunne. De forbipasserende må have tænkt, at jeg var en kæmpe idiot, for

jeg skældte og smældte undervejs. Da jeg kom hjem, sad de gudhjælpemig stadig og tudede, mens min kæreste skulede ondt til mig. Sikke en redelighed. I det øjeblik havde jeg bare lyst til at flytte ud af huset. Alle hadede mig, og for første gang følte jeg mig som den virkelig onde stedmoder. Næste morgen var min kæreste og jeg stadig ikke på talefod, men han fik hånligt sagt til mig, at

drengen på 12 ikke havde kunnet sove hele natten af bare sorg over den kommende jul.

En magisk telefonsamtale

Det toppede om eftermiddagen, da pigen på 9 kom tidligere hjem fra skole efter at være brudt sammen i timen ved tanken om den opdelt jul. Jeg var så hidsig og syntes, at børnene overreagerede totalt. Og der var ingen støtte at hente hos min kæreste. Han var såret, og syntes, at jeg var totalt egoistisk. Jeg tænkte mig godt og grundigt om, og efter nogle dage meldte jeg ud til min kæreste, at de kunne gøre, hvad de ville, men at jeg havde tænkt mig at holde jul hos mine forældre. Han var ulykkelig og følte sig splittet mellem mig og sine ulykkelige børn. Han var sågar ude i, at han kunne spise det ene sted og så tage det andet sted bagefter for at gøre alle glade. Det var så hårdt, og jeg havde meget svært ved at se, hvordan det nogensinde skulle blive godt igen. Og så gjorde jeg det, som var det bedste, jeg nogensinde har gjort. Jeg ringede til ekskonen. Og fortalte hende om det hele. DET HELE. Alle detaljer om børnene, om deres vilde reaktion, om dårlig nattesøvn og sammenbrud i skolen, om mit behov og mit ønske om at prøve at have min egen lille familie, og hun lyttede. Og var forstående. Men hun var

"Alle hadede mig, og for første gang følte jeg mig som den virkelig onde stedmoder"

uenig. Og tak for det. Hun kunne ikke forstå, at jeg havde brug for at dele noget op. Hun sagde, at jeg skulle passe på ikke at melde mig så meget ud, at det blev svært for mig at melde mig ind igen – og hun så allerhelst, at jeg meldte mig ind og var en del af det. I løbet af den telefonsamtale fandt jeg ud af, hvad det er, julen handler om. Ekskonen gjorde det så klokkeklart for mig. Hun sagde til mig, at julen handler om at inkludere – ikke ekskludere! Hun fortalte, hvordan hun ikke var opdraget til et "plejer" i forhold til julen, hun havde prøvet at holde jul på en kinesisk restaurant og med mennesker, hun ikke kendte. Og for hende handlede det om at være sammen, og helst uden regler. I løbet af den samtale følte jeg mig så lille, ikke-rummelig og ubrugelig. Hun var fantastisk, og hun sluttede af med at sige, at hvis det var nemmere for mig, at hun var gæst hos os, og jeg var "ansvarlig", så skulle jeg bare sige til. Og så lagde vi på. Og jeg havde lært noget. Om mig selv. Om hende og om julens budskab. Da jeg kom ind til min kæreste igen, spurgte han, hvordan det var gået, men jeg kunne

Jeg kunne jo ikke trække "min måde" ned over hovedet på en hel forsamling.

endnu ikke overskue, hvordan jeg skulle forholde mig til det hele. Måske skulle jeg lige vænne mig til tanken om, at jeg var vendt på en tallerken i løbet af den samtale. Måske også til tanken om, at jeg havde skabt kaos i nogle små børns liv til ingen verdens nytte...

Tak for lektien

Efter lidt tid spurgte jeg mine forældre, hvad de ville sige til at komme og holde jul hos os med alle børn, ekskone og hendes kæreste. Og søde og forstående som de er, sagde de, at det ville de selvfølgelig gerne. Så kom turen til min kæreste. Vi talte i telefon, og jeg sagde, at jeg havde ombestemt mig. Simpelt hen. At jeg jo ikke kunne trække "min måde" ned over hovedet på en hel forsamling, som

alle var uenige! Jeg havde besluttet mig for, at vi skulle holde jul sammen, alle sammen. Der var totalt stilhed. Og så kom der nogle små hulk fra den anden ende. Manden brød sammen og græd. Græd af glæde over ikke at skulle være splittet. Hans taknemmelighed ville ingen ende tage.

Sidste år holdt vi derfor jul hos os med mine forældre, mine tre papbørn, ekskone og hendes (fantastiske!) kæreste og min kæreste. Og det var vidunderligt. Aldrig mere skal I høre mig lave bøvl over julen. Aldrig mere skal jeg glemme, at julen er børnenes fest og ikke min. Aldrig mere skal jeg stille mig på tværs og skabe så meget ballade uden nogen god grund. Den lektie er i hvert fald lært, på den hårde måde.

I år har min kæreste (som i mellemtiden er blevet til min mand) og jeg meldt ud, at ekskone og hendes kæreste må bestemme over julen, og at vi tilpasser os deres ønsker. Og det føles så godt og befriende. Jeg vil nærmest gå så langt som at sige, at jeg ingen behov har i forhold til julen nu. Så tak, ekskone, for den lektie, den var dyrebar. ●

"MAN SKAL JO LIGE VÆNNE SIG TIL AT VÆRE SINGLE IGEN"

På bilbasen.dk har vi lige nu mere end 1.581 løsninger til en ny mening med livet

F.EKS. KOSTER
EN PEUGEOT 308 CC
ÅRGANG 2009 I
GENNEMSNIT DKK

330.000,-

PÅ BILBASEN.DK

SE MERE PÅ BILBASEN.DK/LIVSSTILSBIL ELLER
DOWNLOAD VORES GRATIS IPHONE ELLER ANDROID APP

DANMARKS STØRSTE BILMARKED
BILBASEN
EN DEL AF